

FOLKtime nemá zvláštní rubriku, jakou mají například Lidové noviny, kde denně Jan Rejžek komentuje úmrtí lidí známých i méně známých. Rozhodl jsem se napsat několik řádků o lidech, který jsem si vážil a vážím. Prvním, o němž chci psát je **Jan Spálený**, který 4. 12. 2012 oslavil neuvěřitelných 70 let. Počátkem letošního ledna jsem si, nevím už po kolikáté, vychutnal v Balbínce hudební lahůdku s názvem ASPM. Opět znělo blues v originálním podání Jana Spáleného, člověka s darem hudebního citu i nenápadného humoru v textech i v doprovodném slově. Obklopen muzikantskými velikány, jakými jsou trumpetista Michal Gera, vibrafonista Radek Krامل či syn Filip, jeden z nejlepších našich baskytaristů, dává Jan Spálený radost ze života.

Dne 14. ledna

slavila šedesátku

### **Jana Kratochvílová**

, naprosto ojedinělý hudební zjev v hluchotě a šedi po roce 1970. Zpívala s mnoha kapelami, zejména s Motorem a Hevaem. V roce 1983 odjela na festival do Irska, odkud se vrátila až po roce 1989 jako Jane Pope, naprosto změněná. Ať si o modelech či názorech Jany Kratochvílové myslí každý, co chce, ale podle mého názoru by písně jako Opánky či stále hranou V stínu kapradiny nikdo tak jako Jana nezpíval.

Dalším šedesátníkem je Jiří Dědeček, který slavil narozeniny 13. února letošního roku.

### **Jiřího Dědečka**

jsem prvně viděl v sedmdesátých letech minulého století s o rok starším Janem Burianem v divadle Atelier v Praze. Na první pohled mě dostal svým osobitým humorem a repertoárem. Vedle skládání hudby a textu je Jiřího celoživotní láskou francouzština, kterou vystudoval. Překládá francouzské šansony, které zpívá i v originále a překládá i prozaické texty. Jen mě mrzí, že jsem se nemohl účastnit oslavy jubilantových šedesátin v kavárně Caféidoskop, kde je častým a oblíbeným účinkujícím.

Ke slavným jménům se vracíme, slovy Ladislava Stehlíka, i „pěšinkami mrtvých“. Dne 1. února letošního roku odešel do „nebeského penzionu pro muzikanty“ kytarista

### **Rudolf Dašek**

, žák profesora Jiřího Jirmala. Rudolf Dašek je snad nejznámější jako polovina Tandemu Stivín Dašek Systém, jazz dueta evropského formátu. V roce 2010 obdržel Rudolf Dašek stříbrnou plaketu prezidenta republiky za celoživotní tvorbu.

„Smrtholka“ si nevybírám a občas navštívím nejen muzikanty, ale i hudební kritiky. Letošní první únorový den zemřel v pouhých čtyřiapadesáti letech hudební kritik

### **Vladimír Vlasák**

. Vlasák vyrůstal v prostředí kritiků Jiřího Černého, Petra Dorůžky nebo již nežijícího Františka Horáčka. Patřil k laskavým kritikům a napsal i několik knih, například Folkaře. Když ho dosadili do znormalizované Melodie (byl členem KSČ), přesvědčil soudruhy, že nevolili dobře. I v té jalové době, kdysi tak populárního časopisu, se dokázal opřít do takových „pilířů“ kultury, jakým byla například kapela Kroky, pro niž psal pod pseudonymem texty soudruh Miroslav Kapek, vedoucí oddělení kultury na ÚV KSČ. Vladimír Vlasák psal po roce 1989 do MF dnes či do časopisu Rock & Pop.

Posledním vzpomínaným je

### **Jiří Štáidl**

, který by letošního 22. ledna oslavil své sedmdesáté narozeniny, nebýt jeho „deanovské smrti“ 9. října 1973. Do té doby napsal přes 200 písňových textů. Pro Karla Gotta psala a píše řada textařů, ale tak lehce a tak dobře jako Jiří Štaidl nepsal žádný. V roce 1964 jsme si zpívali píseň Beatles From Me to You jako Adresát neznámý a Waldemar Matuška s Evou Pilarovou zpívali na melodii Karla Mareše Tam za vodou v rákosí. Jiří Štaidl je autorem textu k jedné z nejkrásnějších písní Karla Mareše Hvězda na vrbě. Přiznám se, že mladíky typu dandy jsem nikdy moc rád neměl, ale s odstupem času konstatuji, že takových textařů jakým byl Jiří Štaidl, jsme nikdy mnoho neměli a ani dnes nemáme.